

ΜΕΛΕΤΗ Γ΄.

ΜΕΡΟΣ Α΄.

Περὶ διορθώσεως τῆς Κοινῆς Γλώσσης.

§ α. Εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῆς Φιλοσοφίας, καὶ εἰς αὐτῆς τέλος πάντων τῆς σεμνῆς Γραμματικῆς τὴν διδασκαλίαν, εὐρέθησαν κατὰ καιροὺς ἄνθρωποι δύστροποι, δυσάρεστοι, οἰηματῖαι, καὶ φίλανθοι, οἱ ὅποιοι τὴν ἰδίαν των γνώμην ὑπεράνω των κοινῶς καθομολογημένων νόμων θέμενοι, ἐδοκίμασαν νὰ ἀνασκευάσουν τὰ καθεστῶτα, διὰ νὰ κατασκευάσουν, κατ' ἰδίαν των δοξασίαν, νεοφανές τι σύστημα.

§ β. Ὅλοι αὐτοὶ, εἰς κάθε καιρὸν, καὶ τόπον, εὐκολώτατα ἀπόκτησαν καὶ προσηλύτους, καὶ ὀπαδοὺς· φύσει γὰρ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα εἶναι ἐπιρρέπες εἰς τὰς καινοτομίας· καὶ τοῦτο εἶναι φυσικὸν ἀποτέλεσμα τῆς τοῦ εἶδέναι ὀρέξεως, ἢ ὅποια εἶναι ἔμφυτος εἰς τὸν ἄνθρωπον. Τὸ κοινὸν καταφύγιον ὅλων αὐτῶν τῶν καινοτόμων Λαοπλάνων εἶναι ἡ πρόφασις τοῦ νὰ διορθώσουν τὰ κοινῶς παραδεδεγμένα ὡς διεφθαρμένα, καὶ νὰ ἐπανορθώσουν τὴν κοινὴν συνήθειαν ὡς παράλογον κατάχρησιν.

§ γ. Τοιοῦτοι Λαοπλάνοι Αἰρεσιάρχαι ἀνεφάνησαν εἰς τοὺς ἐσχάτους κῆθι χρόνους καὶ ἐπὶ τῆς κοινῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης τοῦ Γένους μας, οἱ ὅποιοι εἰς ξένους τόπους ἐκ νεότητος περιφερόμενοι, καὶ τὴν ὀλοκληρίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους ὀλοκλήρως ἀπογνωρίζοντες, ἐπανέλαβον, ἐν γωνίᾳ που καὶ ἐν παραθύρῳ κείμενοι, οὐδὲν ἤττον, ἢ τὸ νὰ μᾶς μάθουν πῶς πρέπει νὰ ὀμιλοῦμεν τὴν πάτριον Γλῶσσαν μας· καὶ διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν τόλμη των, ἐτόλμησαν οὐχ ἤττον